

РЕШЕНИЕ

№ 5314

гр. София, 30.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 27.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **3281** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. Е. Е., [населено място], представлявано от управителя Любена Б. против решение № ПИ-22/14.02.2013г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ изх. № 53-06-427/17.01.2013г. за издаване на разрешение за неотложно плащане по чл. 229 от ДОПК, издаден от Л. П. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Жалбоподателят твърди, че сметката на дружеството е запорирана още от 2009г. въз основа на постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки за задължение, което в продължение на четири години и извън всякакви разумни срокове не е установено. От налагането на запора дружеството не е изплащало заплата на управителя. В жалбата се твърди, че договорът за управление следва да се счита като договор свързан с основната дейност на задълженото лице, тъй като без управител субектът не може да функционира.

Наред с това в жалбата се посочва, че исканите средства са необходими за лечение на управителя, което е неотложно с оглед представените доказателства за здравословното му състояние. Жалбоподателят оспорва твърдението на органите по приходите, че разполага и с други средства извън запорираните в банковата сметка, за което представя извлечения от счетоводството си.

Искането до съда е за отмяна на оспореното решение на директора на ТД на НАП С. и потвърдения с него отказ на публичния изпълнител да издаде разрешение за

неотложно плащане.

Ответникът – директор на ТД на НАП С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт и в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по същество на спора, от фактическа страна се установява следното:

Не е спорно в процеса, че с постановление № 641/13.02.2009г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК по отношение на М. Е. Е. е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 530 219,22 лева по всички банкови сметки, открити от жалбоподателя, както и на вложените вещи в трезори, включително съдържанието на касетите и сумите, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма], ТБ [фирма] и ТБ [фирма]. Наложеният предварителни обезпечителни мерки са продължени до приключване на ревизионното производство и издаването на ревизионния акт по чл. 119, ал. 3 от ДОПК с определение № 1809/18.06.2009г. на Административен съд София-град по адм. дело 4143/2009 г. Съгласно даденото от съда тълкуване по реда на чл. 251 от ГПК с определение № 5179/21.09.2011г. наложените обезпечителни мерки са наложени до издаването на ревизионен акт по чл. 119, ал. 3 от ДОПК.

С предходно искане № 2553-06-1863/11.08.2010г., дружеството е поискало издаване на разрешение за неотложно плащане. Издадено е разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания от С. Г. - гл. публичен изпълнител в дирекция СДО С.. Определена част от постъпилите и постъпващите суми по сметката на лицето в размер на 95 040,00 лв. е оставена на негово разпореждане по договор от 10.06.2010 г. за доставка на кориандър. Съгласно т. 2 от издаденото разпореждане, разплащанията на дружеството следва да се извършват по запорираните сметки. По сметките на дружеството не са постъпвали парични средства от търговска дейност. Има минимално увеличение на постъпленията в размер на 1 312,06 лв. Подобни искания са постъпвали на 17.11.2010г. и 08.11.2010г. в дирекция СДО С., по които са издадени откази за разрешение за неотложно плащане № 2553-00-3164/23.11.2010г. и № 2553-00-3164/11.11.2010г. Същите са обжалвани пред директора на ТД на НАП С., който с решение № ПИ-113/01.12.2010 г. и решение № ПИ-114/09.12.2010г., е оставил жалбите без уважение. По делото няма данни тези решения да са обжалвани по съдебен ред.

При извършена справка в информационната система на НАП публичният изпълнител е установил, че дружеството е открило нови сметки в ТБ [фирма], [фирма], ТБ [фирма] и ТБ [фирма] след налагане на обезпечителните марки с Постановление № 641/13.02.2009г. Не са представени документи за наличността по сметките и за извършените трансакции по тях.

Според мотивите на оспорения акт представеният баланс към жалбата, за който се твърди, че доказва липсата на други разполагаеми средства за дружеството, извън запорираните в ТБ [фирма] е за финансовата 2011г. /към 31.12.2011г./. Видно от приложената по преписката справка за банковите сметки на името на М. Експорт Е.,

сметките в ТБ [фирма] и [фирма] са открити през 2012г.

Видно от съдържанието на подадено искане, необходимостта от неотложно плащане е мотивирана с изплащане на възнаграждение на управителя на дружеството по договор за управление. В тази връзка са и представените от жалбоподателя доказателства – епикриза, проформа фактура за възникнал здравословен проблем на управителя и нуждата от изплащане на възнаграждението с цел заплащане на разходите по операция.

От приложения препис от договор за управление от 11.10.2006г. е видно, че договореното месечно възнаграждение на управителя е в размер на 478 лева. С допълнителни споразумения към договора размера на възнаграждението е увеличаван, като от 01.06.2010г. възнаграждението е определено на 1 200 лева. Представено е извлечение от сметка 421-1 Персонал по договор за управление и контрол /ДУК/ – Любена Б., от която е видно, че начислената сума е 18 938.94 лева. Това се потвърждава и от представената справка, изготвена от дружеството.

Съгласно съдържащия се в преписката отчет по запорираната банкова сметка на жалбоподателя в Ю. АД към 01.01.2013г. наличността е в размер на 123 712.46 лева.

В хода на съдебното производство страните не сочат нови доказателства.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 267 от ДОПК – директора на ТД на НАП.

В нормата на чл. 229 от ДОПК е предвидена възможност публичният изпълнител с разпореждане до банката да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. Разрешението се издава, при условие че сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника и забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника - прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни. Условието са кумулативни.

От съвкупната преценка на доказателствата по делото, съдът намира, че оспореният акт е издаден в съответствие с изискванията на чл. 229 от ДОПК.

В конкретния случай, за да потвърди отказа за издаване на разрешение, ответникът е приел, че лицето има средства извън запорираните по банковите му сметки, че постъпленията по сметките от дейността на дружеството и във връзка с предходно разрешение по чл. 229, ал. 1 от ДОПК са минимални, както и че конкретното искане не се отнася за погасяване на задължения, свързани с основната дейност на дружеството.

Изложеното сочи, че не е налице условието по чл. 229, ал. 3, т. 2 от ДОПК за разрешаване на неотложното плащане, а именно: забавянето или неплащането на съответната сума да има тежки стопански последици за длъжника. В случая длъжникът е дружеството, а не физическото лице управител, поради което обстоятелствата, свързани със здравословното му състояние са неотнормирани към основанията за издаване на разпореждане. Действително невъзможността на длъжника да извършва плащания по трудови договори и други подобни може да доведе до тежки стопански последици по смисъла на чл. 229, ал. 3, т. 3 от ДОПК. Следва да се има предвид, че се касае до разрешение за плащане на възнаграждение

по договор за управление и контрол, сключен с управителя на дружеството по силата на чл. 142 от ТЗ, за което в закона не е предвидено гарантирано изплащане в определен минимален размер, подобно на чл. 245 от КТ. По аргумент от тази норма, от неизпълнението на задължението по този договор не може да се приеме, че за длъжника възникват такива тежки стопански последици, в това число и опасност от имуществени санкции, каквито са предвидени за неизпълнение на задълженията по трудови договори.

Следва да се има предвид и че съгласно чл. 229, ал. 2 от ДОПК публичният изпълнител се произнася по искането въз основа на представените от длъжника доказателства. От доказателствата по делото е видно, че са налице открити нови банкови сметки на името на М. Е. Е. през 2012г., за които няма данни да са запорирани. Представеният баланс за дейността е към 31.12.2011г. и не отчита търговската дейност на дружеството от 2012г., в това число и приходите и разходите по посочените банкови сметки.

По изложените съображения, се налага краен извод за липсата на предвидените в чл. 229, ал. 3 от ДОПК условия за разрешаване на неотложно плащане по договор за управление и контрол сключен от жалбоподателя с управителя Б., поради което оспореното решение на директора на ТД на НАП С., с което е потвърден отказът на публичния изпълнител да разреши неотложни плащания по искането на [фирма] от 15.01.2013г. е законосъобразно и подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и предвид направеното от ответника искане, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Е. Е., представлявано от управителя Любена Б. против решение № ПИ-22/14.02.2013г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ изх. № 53-06-427/17.01.2013г. за издаване на разрешение за неотложно плащане по чл. 229 от ДОПК, издаден от Л. П. – на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА М. Е. Е., ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция по приходите – ТД на НАП С. сумата от 150 лева /сто и петдесет лева/ разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: